

Petrea

George Coșbuc

Urlă Petre prins de trude
Și răpus de munci.
Tată-său din coast-aude,
Stă mirat și pari înșiră;
Iar ascultă, iar se miră,
Pleac-apoi pe lunci.

Ce ți-e, Petre, cu strigarea?
Dat-au lupii-n oi?
Isprăvit-ai, poate, sarea?
Ai vătui de șarpe supte,
Ori opincile-ți sunt rupte
Și ți-e dor de noi?

Adormii prin vale, tată,
Sub un tei bătrân.
Vântul s-a stârnit deodată
Și-a tot nins pe mine floarea,
Până m-a îngropat ninsoarea
Și mi-a intrat un șarpe-n sân.

Și mă strânge, biet de mine,
Parcă-i lanț de fier
Învelește-ți, tată, bine
Cârpe groase până-n coate,
Pleacă-te în genunchi și-l scoate
Tat-al meu, că pier.

Am să-l scot eu, nu te teme,
Capul să i-l crăp
Dar acum n-am, Petre, vreme.
Fânu-i ud pe coasta luncii,
Rag de sete-n brazdă juncii,
Cată să-i adap.

Urlă Petre prins de trude,
Urlă-n chip păgân.
Maică-sa din cas-aude,
Fir și fus și ghem aruncă
Și-și găsește fiu-n luncă
Șarpe-având în sân.

Învelește-ți în năframă

Mâna până-n cot
Că să nu te muște, mamă!
Tu n-ai boi să duci la apă,
Fă-mi un bine și mă scapă,
Că m-a rupt de tot.

Petre-al meu, tu muști țărână,
Vezi, că tot visam
Cum să prind eu șerpi cu mâna?
Fără mână nu mi-e bine,
Dar mi-e lesne fără tine,
Că băieți mai am!

Urlă Petre prins de trude,
Url-acum murind.
Fata din grădină-aude
Cu cosița despletită
Și cu inima sărită
Pleacă hohotind.

Și de plânsset mult se-neacă
Alergând grăbit
Și sosește și se pleacă,
Și sumesă până-n coate,
Ea din sân mirată-i scoate
Brâu întraurit.

Petrea râde, fata plânge;
Dar sărind de jos,
Vesel Petrea în brațe-o strânge:
Poartă-l sănătoasă, dragă,
Ca să-mi știe lumea-ntreagă
Pe-omul credincios!